

Tôi để cậu ấy bên em

Cánh tay buông thõng xuống chiếc giường trải ga trắng. Đôi chân tội nghiệp hứng chịu những trận đòn. Em bật khóc. Em khóc giữa niềm vui chưa trọn vẹn...

Tôi uể oải bước chân ra khỏi phòng bệnh. Nhìn thấy em đau đớn như thế, tôi lại chỉ biết lê bước đi. Cô y tá vội vã chạy vào, an ủi em, ôm lấy bờ vai nhỏ của em, vuốt ve mái tóc em để dỗ dành. Em thì cứ mặc nhiên ngồi khóc và tay không ngừng đập vào chân...

Tôi vừa chìm vào một cơn ác mộng. Khi ngồi ở hàng ghế chờ ngoài sảnh bệnh viện, không biết tôi đã thiếp đi từ lúc nào. Trong mơ, tôi bắt gặp Du và cả tôi nữa. Chúng tôi trong ngày hẹn hò đầu tiên.

À, không. Chính xác là ngày mà hai đứa chính thức mối quan hệ tình cảm trên mức bạn bè - chạm ngõ tình yêu.

Chúng tôi trao nhẫn đôi cho nhau, đôi bàn tay siết chặt, tung tăng dạo phố. Dưới ánh đèn vàng ấm áp của đêm mùa đông se lạnh, chúng tôi đan vào nhau những tin yêu, thả lên trong tim một miền ấm về viễn cảnh tương lai khi hai đứa thuộc về nhau. Rồi ngày tháng như cái thước dài bị kéo lê hết chỗ này đến chỗ khác. Mỗi nơi là một khoảnh khắc vụn vặt, mỗi nơi là một kỉ niệm thân thương.

Dừng lại ở một ngày nắng đẹp. Du vui tươi cùng tôi dạo phố. Chúng tôi đã nói với nhau rất nhiều, cười rất nhiều. Chúng tôi còn vụng vằng gì đó để hờn dỗi. Và Du quá đổi trẻ con của tôi đã ném chiếc nhẫn trên tay về một phía xa. Tôi hốt hoảng. Vùng chạy theo bắt lấy. Em thậm chí còn nhanh hơn tôi, lao đi để đón lại..“Két!!!” Chiếc taxi phanh gấp lại, người tài xế ngồi bên trong thở thừa sống thiếu chết. Trên khuôn trán anh ta đầm đìa mồ hôi. Ai đó xung quanh hét toáng lên:

- Máu... Gọi cấp cứu! Gọi cấp cứu mau lên! Ai đã ngã xuống thế? Du của tôi đâu? Sao đầu tôi đau buốt đến vậy?

- Du ơi, em ở đâu? Du ơi!...Tôi choàng tỉnh. Trên đôi môi khô nứt nẻ còn

ngập ngừng tiếng gọi tên em. Vẫn là đại sảnh của bệnh viện, vẫn là trước cửa phòng chờ, vẫn là căn phòng 107 có Du của tôi ở đó.

Tôi nhìn vào qua lớp kính. Em đã ngủ rồi, ngủ ngoan rồi. Và, chong chóng vẫn quay... Quay đều, quay đều...

Tôi mỗi một, lê đến bên hàng ghế xanh. Tay ôm đầu như tuyệt vọng. Ai nhìn thấy tôi lúc này hẳn cũng lo lắng thay cho tôi. Họ sẽ nghĩ tôi đang chờ người thân bị nguy cấp. Nhưng không. Tôi chờ Du, người yêu nhỏ bé của tôi. Em không bị sao cả ngoài chút vấn đề ở chân.

Sau tai nạn, em không thể chạy nhảy được nữa. Và, đôi chân ấy cố định em nằm trên giường bệnh kia. Nhưng em vẫn khỏe, em không có vấn đề gì cả. Và tôi vẫn chờ, vẫn yêu thương em hết mực.

Chỉ cần còn được nhìn thấy em cười, còn nhìn thấy em vui...

- Anh Phong, em đi được rồi. Anh đứng yên đó, em sẽ tới bên anh. Đợi em...

- Du giỏi lắm! Cố lên em!

- Sắp tới nơi rồi, anh Phong đợi em...

- ...

- Anh Phong!!!...

Hình ảnh tôi khuyu ngã. Vũng máu loang to dần. Tiếng còi xe cấp cứu inh ỏi. Tiếng em khóc nức, tiếng xì xầm to nhỏ, tiếng y tá thúc giục:

- Nhanh lên, nạn nhân mất nhiều máu quá! Chiếc xe trắng lao vút đi trong ráng chiều đỏ ửng. Màu đỏ của máu, của hoàng hôn lụi dần. Màu đỏ ám ảnh tâm trí tôi... Một màu đỏ đau thương...

Một bóng trắng xuyên ngang qua người tôi...Thêm hai người đàn ông nữa xuyên qua người tôi...Có phải cô y tá vừa rồi đã lướt qua đây không? Cô ấy vào trong phòng của Du, cô ấy hốt hoảng, cô ấy cầm hồ sơ bệnh án... Bóng blouse trắng khuất sau góc tường vàng.Có phải hai người đàn ông ấy vừa đi vừa nói chuyện với nhau về một vụ tai nạn nào đó không? Hai người bọn họ

cầm trên tay hoa quả vào thăm bệnh nhân thì phải...

Tôi nhận ra mình như không tồn tại. Ai đó nhìn thấy tôi không? Em có nhìn thấy tôi không? N hững hạt bụi vờn bắt nhau giữa luồng ánh sáng. Tắm thân tôi cũng là vô số những hạt bụi đang bay... Hình hài của tôi, đã tan biến mất rồi...

Trong phòng bệnh, Du ngồi tựa vào vai một cậu bạn trạc tuổi. Em khóc, bàn tay bất lực đặt hờ nơi đầu gối được phủ lớp chăn màu trắng. Mắt em nhòe nước và giọng lạc đi.

- Anh Phong thật sự đã không còn bên em nữa hả anh?

- ...

- Tại sao lại thế? Có phải vì anh ấy lao ra cứu em khi chiếc xe taxi phóng vượt qua không?

- ...

- Em nhớ anh ấy nhiều quá! Làm sao đây. Em ghét em, ghét cái đứa vô dụng là em cứ tồn tại...

Du rõ ràng là đang nhìn về hướng tôi đứng - nơi có chiếc chong chóng quay đều trong gió. Nhưng em đã không còn nhận ra tôi nữa rồi. Là em đã không thể nhìn thấy một hình hài vô thực. Chỉ có tình yêu của tôi, hơi thở của tôi, nhịp sống của tôi vảng vất quanh em... Cậu trai trẻ lấy tay gạt đi nước mắt lăn chã trên khuôn mặt em, an ủi bằng một ánh mắt buồn. Cậu khuyên em nằm xuống nghỉ, cậu sẽ ra ngoài mua cháo cho em. Khi Du thần thờ gạt đầu thì cậu kéo chăn cao lên đắp ngang ngực em rồi mới yên tâm bước đi. Trong phòng, chỉ còn tôi và em...

- Du à, mạnh mẽ lên em! Anh ở đây, ở đây này... rất gần em thôi...

- Anh Phong...

- Đừng khóc. Gạt đi nước mắt đau thương và hãy mạnh mẽ lên em. Em cần phải sống tự tin và kiêu hãnh như trước đây em đã từng... Để bố mẹ em nguôi ngoai niềm bất hạnh này, để bạn bè em không đau xót thêm nhiều nữa.

Cũng là, để anh yên tâm trở thành ngọn gió dừng chân bên em, mãi mãi...

- Anh Phong, đừng làm em sợ... Tỉnh lại đi anh, em xin anh đấy...Lời thì thầm của tôi như lời của gió, thoảng qua bên tóc em, hôn lên mắt môi em rồi nhẹ nhàng đến bên xoa lấy bờ vai nhỏ đang run lên khế nắc. Em chìm vào cơn ác mộng. Quá khứ ời, xin đừng giày vò em mãi thế. Bờ môi em tím tái, cố sức lắm mới không bật thành tiếng hét lớn.

Sáu tháng sau...

Du ra khỏi viện. Em khỏe hơn nhiều rồi. Dõi theo bước tiến triển của em mà tôi thấy yên lòng. Dù rằng em vẫn chưa thể đi múa trở lại, nhưng ít ra cũng có thể tự đứng và đi trên đôi chân của mình. Cậu bạn ấy đã cùng em vượt qua khó khăn trước mắt.

Khi trời trở gió, cậu ấy khoác vào người em tấm áo mỏng. Không đủ ấm để tránh đi từng đợt gió lùa, nhưng đủ để thấp ấm áp lên trong em bằng sự quan tâm dịu nhẹ. Khi kỉ niệm ùa về, cảm xúc trong em òa vỡ, cậu ấy là người hứng chịu giọt nước mắt em rơi. Khi em chông chênh giữa niềm tin và tuyệt vọng, cậu ấy đưa tay ra và kéo em dậy, vực em lên khi em tưởng chừng như gục ngã.

Tôi lấy làm chạnh lòng... Nhưng tôi biết, cậu ấy là một nửa của em... Cậu bạn ấy là người tốt đấy Du ời!

Đã đôi lần, tôi ích kỷ, dùng sức mạnh của một bóng ma mà trút oán hờn lên người cậu. Tôi hất đổ cốc nước nóng trên bàn để tay cậu bỏng rát. Tôi gom mưa và gió thốc để đoạn đường từ nhà cậu đến nhà em thêm dài, thêm nặng nhọc. Tôi, thậm chí còn đẩy cậu ra khi cậu đứng gần bên em, toan ôm lấy em vào lòng... Tôi đã ích kỷ vậy đấy. Cho đến khi, nhìn thấy giọt nước nơi khoe mắt cậu rơi. Em khước từ tình cảm của cậu ấy. Vì điều gì vậy em?

Chiếc nhẫn vẫn còn đeo trên ngón tay áp út, em vẫn thường nhìn vào đó để mỉm cười...

- Du à, quên đi quá khứ được không em?

- Em không thể.

- Anh sẽ chờ. Chỉ cần em cho anh cơ hội để chờ đợi. Nhất định...

- Em sẽ không bao giờ quên anh Phong. Đừng bắt em quên đi anh ấy. Anh ích kỷ lắm!

- Em òa khóc. Du nhỏ bé của tôi lại yếu đuối rồi. Tôi xót xa khi trong đáy mắt cậu ánh lên những niềm tủi thân cực độ. Tôi biết, cậu không ích kỷ. Chỉ có tôi là kẻ ích kỷ mà thôi...

- Anh không bắt em phải quên đi Phong. Chỉ là muốn em quên đi quá khứ ấy thôi. Dù em còn bóng hình Phong, anh vẫn chấp nhận...

Niềm kiêu hãnh của cậu trai trẻ vì em mà không còn tồn tại. Cậu ấy chấp nhận đứng ở vị trí sau tôi... Tôi không còn lý do gì để giữ em mãi cho riêng mình nữa. Tôi không nắm giữ được em thì cũng phải tìm cách giải thoát con tim em thôi. Tôi đặt niềm tin hạnh phúc của em vào tay cậu ấy...

Bên khung cửa sổ, những vòng quay chong chóng hòa theo làn gió mát. Trăng ngà ngà chênh choáng say, đậu bên cạnh những vòm mây bạc. Cậu đặt vào mắt em một miền tha thiết yêu thương. Em thôi thút thít, đôi mắt tròn nhìn lại cậu...

Một cơn gió nhỏ chợt đùa nghịch, thổi thốc vào hai người trẻ bên khung cửa sổ. Du co người vì lạnh, em nép vào cậu ấy như một phản xạ tự nhiên. Cũng tự nhiên thôi, cậu ấy ôm em vào lòng che chở. Và tôi, một cơn gió thoáng qua biết mỉm cười...

“Em à, hạnh phúc nhé”